

Het Zwaluwnest

Het Zwaluwnest

Kristel G. Clément

Kristel G. Clément

ISBN: 978 94 021 4368 3

© Kristel G. Clément

Coverfoto: Manuela Schwendener, unsplash.com

[Bravenewbooks.nl](https://bravenewbooks.nl)

“Liefde is als kwikzilver in de palm van je hand. Houd je hand open en het blijft liggen. Grijp het vast en het ontglipt je.”

Dorothy Parker

1

Vrijdagavond iets over half acht. Na een schitterende nazomerdag scheen er een prachtige zonsondergang aan te komen.

Een vermoeide kassierster van het grootwarenhuis wreef met beide handen haar klitterige roodgeverfde haren naar achteren. Ze keek op haar horloge en keek dan naar buiten. De file naar de hoofdbaan was bijna opgelost. Er kwam een lichte glimlach op haar gezicht en ze zette zich wat rechter. Ze begroette de volgende klant en nam de klantenkaart aan. Toen viel het licht uit.

De kassierster keek naar het midden van de winkel. Op dat ogenblik weerklonken twee gewerschoten achter haar. Onmiddellijk ontstond er paniek. Enkele aanwezige klanten doken naar de grond, anderen renden gillend en doelloos door de winkel. "Iedereen op de grond!" klonk het, en toen nog een schot. "Op de grond!" schreeuwde een man. "En stil!" bulderde een andere.

Ergens tussen de rekken voelde Brenda een stekende pijn in de buik. Ze kromp ineem en zag dat ze midden in een plas water stond. Ze had zelfs niet de tijd om zich af te vragen of dit van haar was of waar dit vandaan kwam. Het was net alsof ze figureerde in een politiereeks. *Maar laat het dan even stoppen asjeblijft, mijn buik!* Het tumult rondom haar was nog niet gestopt, maar het interesseerde haar niet wat er aan de gang was. Brenda handelde puur op instinct: ze nam een mals blauw pakje uit het rek en vluchtte ermee naar de dichtstbijzijnde deur. Ze kwam terecht in de toiletruimte en verwonderde er zich een moment over dat hier toiletten waren.

Toen kwam weer die scheurende pijn vanuit haar onderbuik. Een mens kan buikloop hebben, maar dit was hemel en aarde die uit haar lijf wilden.

De pijn ging weer voorbij en ze gaf zichzelf even de tijd om op adem te komen. Ze bekeek het pak dat ze nog net uit de rekken had gegrist. Het waren drie hemelsblauwe handdoeken. Verdorie, daar was weer zo'n pijscheut. Deze keer heviger dan de vorige. En onmiddellijk daarna nog een. En nog een. Ze voelde een brandende pijn tussen haar benen. *Dit kan niet! Mijn ingewanden!* Ze kreeg de tijd niet om een toilet binnen te lopen. Ze hurkte op de grond, het hoofd tussen de knieën. Alle energie die ze de voorbije maanden had opgespaard, bundelde zich samen en duwde zich uit haar lichaam. Ze wou gillen, roepen, krijsen, maar ze moest stil blijven. Ze beet in een van de handdoeken ... en nog eens ... en weer ... Ze viel op haar achterwerk, de benen languit voor zich gespreid. En toen was het voorbij. Het zweet parelde op haar voorhoofd, het was alsof ze net tien kilometer gelopen had.

Ze ademde diep en greep onder haar rok. In een ruk trok ze haar hand weer weg en hield verschrikt de rand van haar rok vast. Ze trok hem voorzichtig omhoog en haar adem stakte. Haar mondhoeken trokken wat naar omhoog in een grimas die op een glimlach leek.

Op dat ogenblik werd er hard op de deur gebonsd. Brenda schrok op en hoorde een mannenstem aan de deur roepen. Ze verstond niet wat hij zei, maar ze schoof snel tot tegen de muur. De deur werd opengegooid. Brenda hield haar adem in.

Er gebeurde niets. De deur van de toiletten stond open, maar het bleef muisstil daarbuiten. Het lawaai was verstomd, alsof de stekker van de stemmen was uitgetrokken.

Ze keek opnieuw naar beneden en zag de massa vlees en bloed tussen haar benen. Haar vlees en bloed in de vorm van een prachtige, volmaakte baby ... h`a`r baby.

Een baby, dacht ze. Ze keek verschrikt om zich heen, alsof ze zeker wou weten dat niemand haar zag. *Mijn baby?* Ze schudde het hoofd, zonder haar ogen van het kindje weg te halen. *Dat... dat kan niet! Dat mag niet!* Ze wikkelde de baby in een van de handdoeken en hield even haar trillende hand voor het gezichtje van de baby. Ze hield haar adem in, wachtende op wat er zou gebeuren. Het kleine wondertje spartelde wat en ze liet haar hand onmiddellijk weer los. Ze hield het kindje even heel dicht tegen zich aan en legde het dan zachtjes neer op de grond.

Ze keek naar de deur die openstond en liep er naartoe op de toppen van haar tenen om toch maar geen enkel geluid te maken.

Ze waren weg. Het was nog even stil gebleven voor de kassiersters durfden te kijken. Waren ze echt weg? Het was al bijna sluitingsuur en vanavond was het iets drukker dan anders. Precies nu was er een overval.

Toen de aanwezige klanten begrepen dat de kust veilig was, volgde de ontlasting van opgekropte angst. Een kakofonie van huilen, roepen en tieren, tot de geruststellende sirene van de politiecombi's vlak voor de deur van het warenhuis plots stopte.

Klanten werden verzocht naar buiten te gaan. "Laat de politie haar werk doen." De winkelkarretjes bleven halfgevuuld of halfleeg tussen de rekken staan en de klanten, de ene bleek van schrik, de andere rood van opwindning, verlieten de winkel om buiten te wachten.

Het zal nu toch niet op een paar minuten aankomen, dacht Veerle, toen ze snel even het sanitair binnenstapte. Ik deed het hier bijna in mijn broek en nu moet ik buiten!?

Veerle was een nuchtere veertiger met een oprecht gevoel voor humor. Precies deze week had ze een punt gezet achter het hoofdstuk 'mannen in haar leven'. Dat wilde ze vanavond in haar eentje vieren met een grote reep melkchocola met nootjes en een veel te melige film.

Er hing een muffe zweetgeur in de toiletten, geen geur die je normaal in deze ruimte mag verwachten. Veerle keek rond om te zien of hier een buitendeur was. Stel je voor dat hier een overvaller verstopt zat. Ze schrok toen ze een fijn geluidje hoorde, al even ongewoon in een warenhuis-wc. Ze merkte een blauw pakje op de grond. Een handdoek? Hij lag midden in een bruinrode smurrie. Toch niet van die overvallers, vroeg ze zich af. Ze ging wat dichterbij om te zien wat er lag. Ze voelde een koude rilling over haar rug lopen en sloeg haar handen voor haar mond. "Oh God! Oh mijn god!" Een piepkleine baby, in een hemelsblauwe handdoek gewikkeld, lag rustig op de grond te slapen. Zo teer, zo klein en kwetsbaar. Veerle kreeg een doof gevoel in het hoofd. De gewerschoten van daarnet, het paniekerig gehuil van de mensen rondom haar en de loeiende sirene van de politiecombi stonden haaks tegenover de rust en sereniteit van dit kleine hoopje geluk. Ze luisterde naar de stilte van de lege toiletruimte, van de gesloten deur en van de slapende baby. Ze keek opnieuw rond zich.

"Hallo?"

Geen antwoord. Ze ging eens kijken in de drie toiletten, maar allen waren ze leeg. Deze baby was achtergelaten. Op dat ogenblik drongen opnieuw de gejaagde voetstappen aan de andere kant van de muur tot haar door. Veerle handelde even

instinctief als de moeder enkele minuten voordien, ze raapte het baby'tje voorzichtig van de grond, wikkelde het nog wat steviger in de handdoek en stopte het onder haar poncho. Wat was ze blij dat ze die miskoop vandaag toch maar eens uit de kast had gehaald. Dan ging ze zo rustig als ze maar kon mee naar buiten met de rest.

De reep melkchocola met nootjes was uit haar gedachten, en haar hart klopte in de keel, net zoals bij de anderen. Alleen had het bij haar een andere reden. Ze bekeek de vrouwelijke klanten die buiten stonden. Neen, niemand zag er pas bevallen uit. Hoewel, rooddoorlopen ogen hadden ze allemaal. De baby kon van iedereen zijn. Maar dit was geen plaats voor een boreling. Veerle besloot het kindje mee naar huis te nemen en het in alle rust en kalmte de eerste zorgen toe te dienen. Als verpleegster was dat minstens haar plicht. Vanavond laat, of ten laatste morgenvroeg, zou ze aangifte doen van haar vondst.

2

Brenda wandelde weg in een roes. Zonder op- of omkijken. Ze stapte als in vogelvlucht: dwars over de parking, de straat over. Ze doorkruiste aanpalende tuinen, zonder zich te storen aan omheiningen waar ze kon overstappen. Het werd donker, maar ze stapte door. Af en toe snikte ze, dan begon ze wat sneller te lopen, nadien vertraagde ze weer, en zo ging ze verder en verder.

Ze had er geen idee van hoelang ze al onderweg was, maar het was pikdonker nu en buiten een enkele wagen, was ze niemand tegengekomen op haar weg. Ze merkte dat ze moe werd. "Rutger?" De naam ontsnapte haar. Ze bleef staan en herhaalde "Rutger". Haar ogen vulden zich met tranen. Ze was boos, verdrietig, maar vooral uitgeput. Ze zocht een plekje uit de wind, zette zich neer en sloot haar ogen. Ze snikte en kreeg het koud. Ze trok haar benen dicht tegen zich aan, nam de onderkant van haar rok en trok hem zo ver mogelijk over haar knieën. Haar rok voelde koud en klam aan. Haar onderkaak trilde van de kou. Af en toe veegde ze met haar mouw de tranen van haar wangen en uit haar ogen. Het duurde niet lang of ze duizelde weg. Af en toe schrok ze wakker, maar de kalmte van de nacht bracht haar lichaam tot rust. Ze droomde weg over de pot dagcrème die ze had willen kopen omdat haar huid zo droog was de laatste tijd. Over het gesprek met haar vriendinnen, die nog make-up tips hadden gegeven. Over potjes zalf die door elkaar stonden in het enorme winkelrek, en dat ene potje dat ze wilde nemen raakte altijd verder en verder van haar weg ...

Het geraas van een auto vlak voor haar voeten, maakte haar abrupt wakker. *Waar ben ik?* vroeg ze zich af, *wat doe ik hier?* Maar heel snel stond ze weer met beide voeten op de

grond. *Rutger!! Waar ben je als ik je nodig heb?* Dat was het natuurlijk: Rutger was er nooit als ze hem nodig had. Rutger was getrouwd en had een zoontje. “Nog even”, zei hij altijd. “Nog even geduld, Brennie, en dan ben ik er voor jou. Voor altijd.” Ze kreeg het gevoel dat ze moest braken. *Rotzak!* dacht ze. Ze had hem al maanden niet meer gezien. Als ze al zelf geweten had dat ze zwanger was, had ze niet eens de kans gekregen het hem te vertellen. *De hypocriet!* Hij lag waarschijnlijk nog in bed naast moeder de vrouw. *Ze moest eens weten!*

Bij die gedachte klaarde haar gezicht wat op. Dat was het misschien? Ze moest gewoon haar kindje terug gaan ophalen en ermee gaan aanbellen bij Rutger. Het werd tijd dat hij zijn verantwoordelijkheid nam. Ze waren al ruim twee jaar samen. Nu goed, de laatste maanden had ze hem niet meer gezien, maar dat gebeurde wel vaker. Omwille van zijn ‘huwelijksplicht’ kon hij niet altijd zomaar weg. “*Begrijp je?*” Ze had altijd veel te veel begrip gehad. Wat was ze toch bodemloos naïef geweest! Ze herviel weer in een snikbui. Boosheid en Frustratie liepen over haar wangen en Zelfmedelijden liet haar schouders schokken. Ze jammerde alle machteloosheid uit haar lichaam.

De tranen werden dunner en het snikken verminderde. *Ik ben geen kind meer*, jammerde ze tussen twee snikken door. *Ik ben misschien maar 19, maar ik heb een levend kind gebaard. Het ligt nu op mij te wachten in de toiletten van een grootwarenhuis. Samen met papa Rutger vormen we een gezinnetje.* Ze keek eens goed om zich heen en trachtte zich te oriënteren. Dan zette ze zich terug op weg naar de winkel, waar ze de avond ervoor in weinig benijdenswaardige omstandigheden bevallen was.

Ze stapte door, liep af en toe, en dacht voortdurend aan het kindje. “Robin”, zei ze luidop. Ja, Robin was een mooie naam. Het stond best stoer, vond ze. Eindelijk zag ze het warenhuis voor zich. De geboorteplek van de kleine Robin. Ze glimlachte als ze binnenstapte en liep recht op de wc-deur af. Al voor ze de deur opende, keek ze naar links. Ze kon niet wachten om de kleine pruts opnieuw in haar armen te nemen en te vertellen hoeveel spijt ze had, dat ze zolang was weggeweest. Ze duwde haastig de deur open. “Robin”, zei ze zacht en vragend.

De plek waar Robin moest liggen, was leeg. Er lag niets. Geen pluisje hemelsblauwe handdoek. Geen spatje bloed. Geen baby. Op de blinkende witte tegels was zelfs geen schoenafdruk te bespeuren. De steriele leegte deed haar pijn aan de ogen.

Hoe kan dat nu? Wie is hier nog geweest? Heb ik dat nu allemaal gedroomd? Ze liet zich zakken op een van de toiletputten. Dat kindje kan toch niet weg zijn? Het is MIJN baby! Ik moet Robin terughalen!

“En hoe had je dat dan willen doen?” vroeg een stem die vanuit haar binnenste kwam. Het was de stem van het Gezond Verstand. “Mevrouw, mag ik u eens wat vragen?” De stem in haar oefende het gesprek met de winkelbediende. “Ik heb gisteren in de toiletten een kindje achtergelaten. Een pasgeboren baby, ja. Die wilde ik even komen ophalen... Brenda doe normaal! Je vliegt voor de rest van je leven achter tralies! Of misschien moet je eens op het prikbord gaan kijken bij de verloren voorwerpen: Gevonden, baby in hemelsblauwe handdoek gewikkeld. De eigenaar/eigenares wordt verzocht zijn/haar eigendom te komen ophalen.”

Brenda zag het somber in. Het leek haar onmogelijk haar baby terug te vinden. *En nu? Naar huis? Huiswerk maken alsof*

er niets is gebeurd? Ze bekeek haar buik en haar benen. Ze was vuil, haar rok voelde stijf aan van het opgedroogde bloed. Wat is er toch allemaal gebeurd?

Ze keek nog eens naar de plek waar ze dacht dat ze de baby had gelegd. Hij was nog steeds leeg. Dan keek ze naar haar buik. Die zag eruit zoals anders. *Heb ik het nu niet allemaal gedroomd?* In gedachten zag ze het scenario van gisteren weer voor zich. De schoten, het roepen en het huilen. De pijn in haar buik. Had ze niet ooit gelezen dat mensen gek kunnen worden door een traumatische ervaring? Wat was in dit geval dan de traumatische ervaring? Een overval meemaken of bevallen in de toiletten van een grootwarenhuis? En wat was gek zijn? Denken dat je een overval hebt meegemaakt of denken dat je een kind hebt gebaard?

Ze ging naar huis en deed wat gewoonlijk van haar verwacht werd op een zaterdag. De leegte in haar ogen was groter dan de leegte in huis. Vader moest werken, moeder was er niet. Waarschijnlijk weer op stap met god weet wie. Niemand merkte de zorgen in haar hoofd. Niemand merkte de afwezigheid in haar buik. Ze sloot zich op in haar kamer en ging die avond vroeg naar bed.

Brenda was uitgeput van alle emotie, en de kou van de vorige nacht zat haar nog in het lijf. Ze lag op haar rug in bed en keek tussen de gordijnen door naar de sterren in de donkere lucht. Ze trachtte de sterren te tellen. Gewoon, als afleiding. Maar ze raakte telkens de tel kwijt. Het tellen werd onderbroken toen ze plots een baby hoorde huilen. Een doordringend kribben van een heel jong kind. Ze werd met een ruk klaarwakker en doorzocht haar kamer. Onder het

bed, onder haar bureau, in de kast. Het huilen stopte niet. Ze doorzocht haar bed, keek zelfs in haar pyjama. Maar niets. Er zat een huilende baby in haar hoofd. *Oh help! Rutger! Ook dit heb ik aan jou te danken. Lafaard! Smeerlap!* Ze slingerde een hoop verwijten aan het adres van de man die ze tot voor een paar uren aanbeden had. Alles had ze voor hem over gehad, zelfs een baby baren tijdens een overval. Haar grote liefdesdroom spatte uit elkaar als een marmeren standbeeld dat wordt getroffen door een bom. Rutger wilde ze nooit meer zien! Maar de baby was ze ook kwijt, en die pijn was erger dan wat ze ooit gevoeld had. Alsof ze nu moest wandelen zonder benen, of werken zonder handen. Lezen zonder ogen en spreken zonder mond.

Ze zette zich terug neer en liet haar hoofd tussen haar handen rusten. Voortaan zou ze moeten luisteren zonder oren, eten zonder maag, rijden zonder wielen, schrijven zonder inkt. Zingen zonder melodie. Dromen zonder ideaal. Huilen zonder tranen. Liefhebben zonder hart.

Ze stond buiten op straat, met wat warme kleren en een fles water. Stevige stapschoenen en wat geld. Op haar bureau had ze een briefje gelegd: 'Sorry.' Meer kon ze niet bedenken.

Ze stapte zo lang en zo ver ze kon, zette zich af en toe neer en sloot de ogen. Dan stond ze weer op, keek voor zich uit en zag Robin voor zich. De baby, die steeds op dezelfde afstand van haar bleef, en waar ze zo graag bij wilde zijn. Soms dacht ze dat ze Rutger voor zich zag. Ze knipperde met haar ogen en schudde haar hoofd, net zo lang tot ze hem niet meer zag.

Zo gleden de dagen voorbij, tot ze vrij plots beseftte dat ze al een hele tijd in een bos wandelde. De rust, en de weldaad van verse zuurstof maakten dat ze zich geborgen voelde

tussen de groene en stilaan goudgele en bruine bladeren. Ze keek omhoog en bestudeerde de omgeving. Ze wandelde wat trager en concentreerde zich op haar gevoel in het bos. Dan ging ze verder, dieper en dieper het bos in, en ze merkte het zelf niet, maar stiekem kwam er een lichte glimlach op haar gezicht.

Het was moeilijk te zeggen hoelang het geduurd had voor Brenda terug bij haar positieven was gekomen, maar toen dat gebeurde, trachtte ze haar leven weer wat op de rails te krijgen. Ze werkte aan een dagelijks evenwicht tussen rust en actie.

Met takken en bladeren had ze een optrekje geknutseld. Hoewel het niet echt comfortabel was, voelde ze zich daar goed. Ze rustte en sliep veel, dat was tot hiertoe de beste remedie geweest om niet te hoeven nadenken. Bovendien was er Lara, die haar met haar vacht warm hield. Lara was de trouwe viervoeter die zich over haar had ontfermd toen ze doodmoe en uitgeput was neergevallen ergens in het midden van het bos. Ze had er geen idee van hoelang dat intussen geleden was. Lara was als een moeder voor haar geweest. Urenlang was Lara rustig naast haar blijven liggen, zodat ze zich kon warmen aan haar zachte pels, en eigenlijk deed ze dat nu nog. Ze was haar Lara gaan noemen, gewoon, omdat het mooi klonk. En Lara kwam, wanneer ze haar naam noemde. Soms stond Lara plots op en verdween. Wanneer ze later terugkwam, droeg ze een mandje broodjes in haar muil. Zelf dacht ze daar niet verder bij na, ze at wat ze kreeg.

Lara had snel begrepen dat ze haar beschermeling geen plezier kon doen met een vers, nog half levend konijn. En zo leerde Brenda welke planten en vruchten eetbaar waren. De

flora in dit bos was heel bijzonder, maar daar had Lara uiteraard geen benul van. Hier groeiden planten, bloemen en bessen die de gemiddelde Europeaan nooit eerder had gezien.

Later ontdekte Brenda dat een eindje verder van haar hutje de begroeiing plots minder dicht was. Er waren aangelegde paadjes en nog verderop stond een kleine herberg. 'Het Zwaluwnest', stond in bruinzwarte sierlijke drukletters op een houten plank boven de ingang. De oprit was proper, het gebouw zag er goed onderhouden uit.

De bewoonde wereld was nabij. Toch kon ze het niet opbrengen opnieuw onder de mensen te komen. Nu nog niet. En dat bleek bij het verstrijken van de tijd alleen maar moeilijker. Door haar avontuurlijke uitstappen naar de herberg, onderhield ze enigszins contact met de beschaving. Ze had een losse plank ontdekt op de bovenverdieping, waar ze zich naartoe kon slingeren van op een zijtak van een eik. Ze hoopte vurig dat het nooit in het hoofd van de eigenaars zou opkomen, die plank weer vast te zetten. Op die manier kon ze af en toe binnenglippen. Dat deed ze het liefst 's nachts. Dan sliep iedereen en kon ze eens rustig douchen in een leegstaande kamer. De verleiding was groot om zich even op het uitnodigende bed te leggen. Toch ging ze altijd terug naar haar eigen stekje. Ze had wel al lakens en dekens meegenomen, om haar eigen optrekje wat knusser te maken. Als het naar de winter toe kouder werd kon ze het zich niet laten een warme sjaal of muts uit de hal mee te nemen. En zelfs eens een jas. En ja, daar voelde ze zich schuldig over, maar dan bedacht ze dat iemand die hier een week kon komen logeren, ook wel geld zou hebben voor een nieuwe jas. Hetzelfde met schoenen, hoewel die moeilijker te vinden waren buiten de kamers van de gasten. Er waren dan ook

periodes dat ze blootvoets moest lopen, bij gebrek aan schoenen.

Het bos omarmde haar met alle moederliefde die de natuur haar kon geven. Langzaam maar zeker was Brenda er zich goed en veilig gaan voelen. In haar hutje ontwaakte ze samen met het bos. Ze genoot van het fris-vochtige gevoel van dauw en de geur van ontwakende planten, bloemen en vruchten. Ze observeerde de vogels die druk zochten naar voedsel, of naar takjes voor hun nest. Kleine en grotere zoogdieren snuffelden rond op zoek naar de lekkerste insecten. Als er genoeg licht door de kruinen van de bomen scheen, stond ze zelf op en wandelde ze naar het meer. Daar friste ze zich op en dan zocht ze wat te eten. Wanneer het kouder werd, deed ze zoals de dieren het haar voordeden: ze legde een voorraad noten aan, die waren er toch genoeg in het bos.

Ze maakte lange wandelingen in het bos. In de omgeving rond de herberg, waar de paadjes netjes aangelegd waren en waar overhangende takken van struiken en bomen vakkundig verwijderd waren, amuseerde ze zich soms met twijgjes in elkaar te vlechten, of een takje van een andere boom ergens tussen te zetten, waar het eigenlijk helemaal niet hoorde. Dat was haar manier om een persoonlijke toets aan het bos te geven. Interessanter voor haar was het daar, waar het bos nog helemaal ongerept was. Daar waar ze haar eigen stekje had gebouwd, en dat onderhield ze zorgvuldig. Ze was blij met de aanwezigheid van Lara, maar even graag bleef ze alleen. Haar gedachten gingen dan vaak weer uit naar vroeger. Haar ouders, haar zus, zouden die nog aan haar denken? Haar vrienden, de school, ... ze zat in het eerste jaar

journalistiek toen... Haar adem stokte als ze eraan terugdacht hoe ze schijnbaar van de ene dag op de andere in dit bos verzeild was geraakt.

“Robin”, zei ze luidop. Haar ogen werden vochtig en dan kraste ze een streepje in de schors van een boom. Het werden tientallen, honderden, zelfs duizenden streepjes, ... eentje voor elke dag dat ze aan haar baby dacht. Soms kwam er een gezicht in haar gedachten. Een man. Een mooie man. “Nog even geduld”, zei die man en dan vroeg ze zich af wat er zou gebeuren als dat even geduld op zou zijn. Brengen ze dan een nieuwe lading 'even geduld'? Waar vind je eigenlijk dat 'even geduld'? Wie maakt het? Kan je het kopen? Het liep altijd slecht af als ze die man in gedachten zag. Dan huilde ze, of werd ze boos.

Lara voelde het wanneer ze verdrietig was. Dan kwam ze haar halen en gingen ze samen op stap. Ze eindigden altijd bij het meer, waar nog andere wolven waren. De wolven huilden de roedel bijeen, en zij, gefascineerd door het samenspel van gehuil, zong mee in de cadans. Soms maar heel even, soms wel een uur. Het ontspande haar, het hielp haar om even alle zorgen te vergeten en enkel te denken aan het hier en nu.

3

Zomerkamp in de bossen.

Voor de derde keer was Mario leider van de 10- tot 12-jarigen. Hij liet de kinderen altijd zelf een naam voor hun groep bedenken, en die namen maakten hem ieder jaar opnieuw aan het glimlachen. Vandaag moest hij zijn glimlach even inslikken, want er had zich een vreemd incident voorgedaan.

“Eekhoornstemmers en woestijnratten! Binnen vijf minuten aan de scheve boom!” Zestien kleine kerels keken verschrikt op in de richting van de bevelende stem van hun leider.

De bulderende stem had zijn doel niet gemist: amper drie minuten later stonden ze allemaal op het appel. Mario moest de aandacht niet meer vragen, het gebruikelijke duwen en trekken was er niet bij, de zestien paar vragende ogen waren op hem gericht.

Wat hebben we nu weer uitgespookt, zag hij hen denken.

“Er is keukengerei verdwenen bij de kookploeg”, begon Mario. Verontwaardiging en opluchting stond op alle gezichten te lezen. Maar nog voor ze konden beginnen te argumenteren, ging Mario verder “Het verdwenen keukengerei is teruggevonden ... in het kamp van de jongens.”

“Wat?!!” en “Dat kan niet!!” werd er gefluisterd, gesis, en tenslotte geroepen. De jongens waren duidelijk niet akkoord. Allemaal keken ze druk om zich heen, ze wisselden blikken in de hoop de schuld van iemands gezicht af te kunnen lezen. Maar neen, niemand gaf zich over. Ze waren het allemaal met elkaar eens: hier zat niemand van hen voor ook maar iets tussen. Mario, die zelf als kind vaak op kamp geweest was, en

zelf ook veel kattenkwaad had uitgehaald, liet zich niet uit zijn lood slaan. Maar keukengerei verstoppen, dat doe je niet! Als er niet gekookt kan worden, heb je zelf ook geen eten, dus welk kind doet nu zoiets? Hoe dan ook, als kampleider moest hij consequent zijn en mocht hij zijn twijfels niet laten merken.

“Jullie hebben geluk dat het materiaal snel terecht is gekomen. Laat dit het eerste en het laatste incident van het kamp zijn geweest”, besloot Mario. “Jullie ruimen vanavond de tafels af en doen de vaat.” Zijn jongens hadden hiermee het voordeel van de twijfel. Er was tenslotte ook een meisjeskamp en meisjes konden heel gemeen zijn als het op pesterijen aankwam. Dit moest hij maar eens met de meisjesleiding bespreken.

De kleine jongens grommenden wat, maar niemand kon uitmaken wie hier nu precies verantwoordelijk voor was. Het samenhorigheidsgevoel, dat zo typisch kan zijn voor een groep jongens, won, en na het avondeten ruimden ze samen de tafels af en deden de vaat. Hier en daar viel er wel een naam. Remco misschien, of Glenn, want die stak toch altijd wat uit. Of Jolan. Ja, Jolan moest het wel gedaan hebben, want die had al straf gekregen toen de trekzak van de leiding verdwenen was. Jolan had die teruggevonden achter de tent en de enige denkbare verklaring volgens de leiders was dat hij die daar dan ook zelf moest hebben gelegd. Vooral ook omdat hij het zelf zo grappig vond, Jolan. Hij was een goedgemanierde, welopgevoede jongen. Op school werd hem soms gevraagd hoe de vork precies aan de steel zat bij schelmerijen, omdat hij er zelf toch nooit tussen zat. Hier op kamp kende niemand hem. Hij vond het zelf hilarisch, dat hij als schelm aanzien werd. Op die manier ondervond hij zelf eens hoe het is om in de schoenen van een deugniet te staan.

Alleen de straf was tegengevallen: hij werd vroeger naar bed gestuurd toen iedereen 's avonds nog spelletjes mocht spelen bij het kampvuur. Intussen wist iedereen wel dat Jolan niet zomaar schelmenstreken uithaalde. Daarom dachten ze dat hij nu misschien wel het keukengerei weggestopt had. Uit wraak. Maar neen, alle kinderen die vernoemd werden, hadden meteen ook een alibi bij een van hun vrienden. Ook Jolan. Hij was de hele tijd bij Matthias en Kevin gebleven.

's Avonds voor het slapengaan, vertelde Mario alweer een van zijn griezelverhalen, waarbij de jongens hun slaapzak bijna stukbeten van spanning. Het pollepelmysterie, zoals ze het waren gaan noemen, werd helemaal vergeten. En als ze dan eindelijk moesten gaan slapen, bleven ze, net zoals de vorige nachten, nog een hele tijd luisteren naar de geluiden van het bos. Hier en daar wat geritsel aan de buitenkant van hun tent. Wat gedempt gebabbel van de leiding. Een geeuw ... die kwam van binnen de tent. En de laatsten die in slaap vielen, hoorden nog net het zingen van één van de leidsters. Dachten ze.

Mario hield van dit bos. Tot op een zekere afstand was het bos goed onderhouden. Er was een kleine herberg die 'Het Zwaluwnest' heette, en plaats had voor een handjevol gasten. Dat had hij afgeleid uit de grootte van de parking. Buiten die gasten kwam je geen volk tegen in het bos. Het was te ver van het dorp om zomaar een dagje te komen stappen. Er waren wandelpaadjes en daartussen was er soms echt dichte begroeiing. Ideaal om kampen te bouwen, en daar waren de jongens gek op. Voorbij het onderhouden gedeelte werd het pas echt interessant. De herbergier drukte de kampleiders op het hart dat gedeelte slechts zeer uitzonderlijk te betreden. Het was een erg vriendelijke man die het bos op zijn duimpje kende. Hij hielp de kinderen bij het vinden van de beste